

DANAS 23°C

SUTRA 18°C

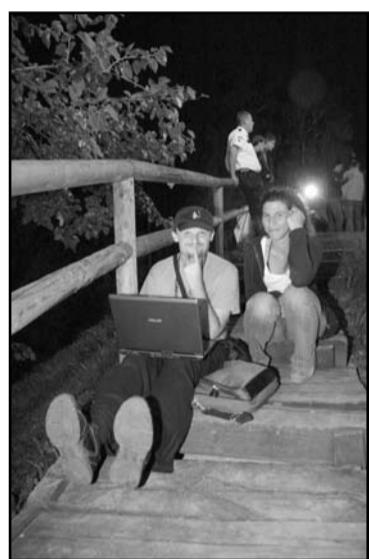
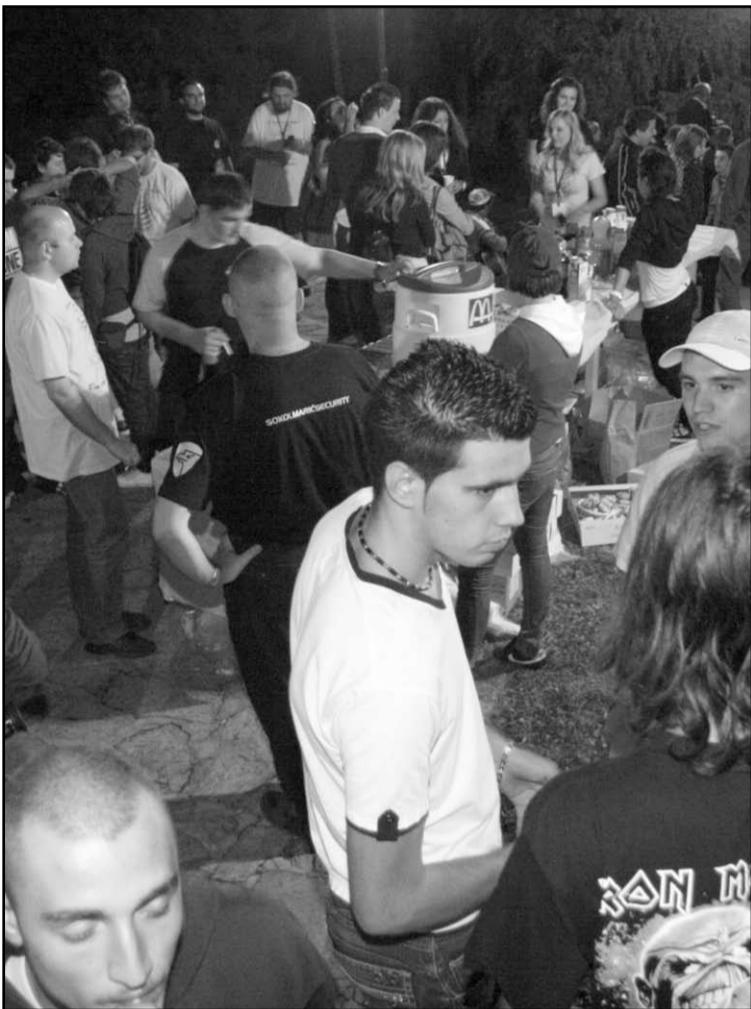
Dnevnik u boci

subota, 12. rujna 2009. | broj 3 | godina 3 | besplatni primjerak

informativni list Filmske revije mladeži i Four River Film Festivala

DUBOVAC OPEN AIR

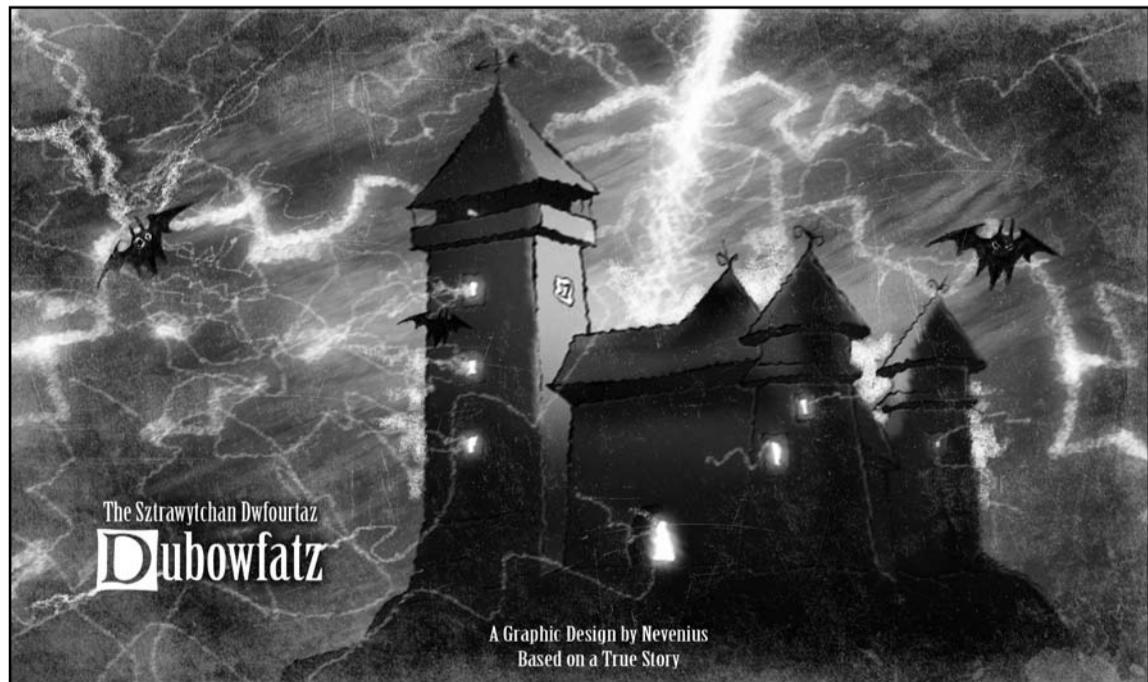
Luna(tic) is in my head

Nekoliko revijskih projekcija zaredom, kao i euforija nakon prve potpuno uspjele revijske projekcije na festivalu, te kratko povlačenje kiše i hladnjikavog vremena, pretvorile su umiljate i ljupke goste u odraslu verziju Lučevove djece. Zorin dom je stoga zatvoren oko 21 sat, a razularena rulja odvedena je van grada, u stari grad Dubovac. Tamo im je strah u kosti najprije podivilju masu učenika i profesora, natjerao crtič Strahovi od tame (publika

se na smjene izmjenjivala na projekciji, cijeli film pogledali su rijetki, a za njih se poslje slabo čulo), a onda su milo za drugo gosti vrtili sprematljicama domjenka podno osvijetljenih zidina i DJ Luki. Pod silhom navalom rulje, uz poklike "kruha i igara" časkom su opustošeni stolovi sa hranom, a DJ Luka čak ni uz 546 verziju Poker Face-a nije mogao smiriti podivilju masu učenika i profesora, natjecatelja i žirija. Kolektivni trans potrajan

je sve do dolaska buseva i osviještenja činenice da je naoko poznate staze sa Dubovca do grada pokrila gusta mračaka i da nema druge nego prekinuti zabavu i ukrcati se natrag prema hotelu... Ili trčati za busom... tj. za ona dva busa koja su paralelno vozila nizbrdo... hm, ili su možda bila tri? Uz budnu koordinaciju, gosti su ukrcani u autobuse, a staff je zabrinuto promatrao, opadajućim ušapom osvijetljene, ostatke filmskog pohoda...

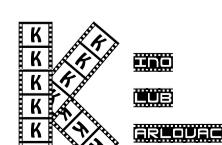

priredivači

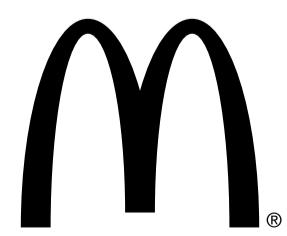
generalni pokrovitelji

Croatian
Film
Clubs'
Association

KINO
KLUB
KARLOVAC

Ministarstvo
znanosti,
obrazovanja
i športa RH

Hrvatski
audiovizualni
centar

medijski pokrovitelji

KAMO.MT

DRVO ZRANA

TEENEEB

FILM.

www.teeneeb.com

www.filmski.net

www.teeneeb.com

www.filmski.net

sponzori

www.adink.hr

martia

TENIS CENTAR BRIG

Kafe na rogu Pekarica VULJANIC

Stella

Čigrađana

Zagreb Film

v/b ZAGREB

TURISTIČKA ZAJEDNICA GRADA KARLOVCA

Restoran Catering ČATINA RIBICA

GIMNAZIJA KARLOVAC

Scooby Doo

Europa

Studio design Barbišević

art+

Comel

DANAS NA PROGRAMU

10.00

ZORIN DOM

Filmski 5+

Lucky Luke

ide na zapad

redatelj: Oliver Jean-Marie (90')

Ja cijeli život sanjam... kako odlažim uz rijeku... i da nosim tanku dugačku cigaru i par mamažu od zlata, da sam... Lucky Luke! Život uz Dalton je opasan i tvrd! Nerijetko i šaljiv... Al' njegovo ime ovđe odsad znači pravda! Pripremite smehuljke... Idemo na zapad s Lucky Lukeom.

15.30

ZORIN DOM

Natjecateljski program

5. projekcija

(77')

17.30

ZORIN DOM

Natjecateljski program

6. projekcija

(72')

19.30

ZORIN DOM

Natjecateljski program

7. projekcija

(79')

21.30

STAR GRAD DUBOVAC
Dubovac Open Air

Metastaze

redatelj: Branko Schmidt (82')

Za sve beskrupuljnosti i nemilosrdne istine Metastaze koje brutalno razbijaju vašu idiličnu iluziju o zajednici hrvatskog društva, obratite se redateljima filma u publici. Primaju rajčice, jaja sumnjivog roka trajanja i kruh star sedam dana. Molimo da se ne razbacujete hranom sa domjenka. Čestitke, cvijeće i autogram karte preuzima šlep(er) služba.

23.00

STAR GRAD DUBOVAC
Koncert glazbene skupine Luft

Poslje iscrpne cijelodnevne živote škole Leona Lučeva i Branka Schmidta, vrijeme je da se prolutate. Ipak, pazite da ne ostanete bez zraka, jer nešto prije ponosi na scenu starog grada Dubovca stupa glazbena skupina Luft.

[druga strana] Dnevnik u boci

MREŽNIČKI BRIG. Miris nirvane u zelenilu Mrežnice miješao se sa zamamnim mirisom švedskog stola iz kuhinje, a bučanje slapa nadjačavalo je krčanje želudaca. Bližilo se vrijeme ručka. Preumorne od sinoćnjeg tulumarenja, i domaće i goste (čast iznimkama) u fizičkim aktivnostima pretekli su mališani Leona Lučeva. Prema opuštenim licima zagledanim u zeleni horizont i bezbjednom čavrjanju na livadi i za drvenim stolovima, ne bi se reklo da je to osobito zabrinjavalo gardu žutih majica...

Domagoj Mihoc
Gledali smo Duha u močvari. Malo sam se bojao jer je duh iz filma bio strašan.

Anamarija Laci
U filmu su lovi su nekog opasnog duha, bilo mi je super jer volim strašne filmove.

10 godina VD: Život je nekad siv, a nekad žut

Sad kad su već u godinama kad bi im stvari počeo sakrивati Alzheimer, vrijeđamo je da rekonstruiramo priču staru 10 godina o desetorici hrabrih/veličanstvenih/mušketira/muza. Počeli su sa trampom – mlijeko mijenjali za kamenu, stajali na ulici i istodobno tražili izlaz iz nje. Jelić je imao bradu, a Živac (dugu) kosu. Svi su imali ponešto talenta, brdo entuzijazma i nula na računu, a život na gimnazijskim hodnicima u prvoj godini nove ere izgledao je poprilično siv. A onda je došao FILM.

Film je bio sredstvo, videoDRUŽINA cilj. Preškočimo sada onih 10 burnih godina i vratimo se u sadašnjost. Ovdje i sada, 10. godine naše ere, život je poprilično žut. Film je (p)ostao sredstvo, a festivalska

(da, festivalska!) grozna cilj. Pomislite da je grad pretvoren u mljekaru, ali ptičja grija zeznula je stvar. Ponešto talent pretočeno je u diplome, ponešto u životnu školu, nula na računu poslije festivalskih troškova postaje poželjna, a brada i kosa (p)ostaju legenda. Brdo entuzijazma s brojem članova kumulativno je naraslo. Desetorica prvih ostaju u legendi, kao dokaz da se iz nule na računu nakon 10 godina ponovno može stvoriti nula, ali ovaj put – pozitivna nula.

Filmska autorska grupa Enthusia Planck

Udruga postoji već 40-ak godina. Na Festivalu šaljemo film drugi put, i nadamo se pobjeti! U udruzi nas je 10ak, svi radimo sve, i sami smo si voditelji! U Karlovcu smo svako malo, ali na Brigu prvi put, odlično je ovdje... Pošto smo došli kasno sinoć, vidjeli smo svega par filmova, ali to što smo vidjeli je potpuno iznad očekivanja.

Škola za tekstil, dizajn i primijenjene umjetnosti, Osijek

Na Festivalu je stvarno mnogo ljudi iz cijelog svijeta, nikad ništa slično nismo doživjeli. Upoznali smo se s nekim ljudima iz Hrvatske. S ljudima iz inozemstva se družimo puno, ali ljudi iz Hrvatske su veoma zanimljivi.

Mlad, uspješan, ambiciozan, zvuči kao dobitna kombinacija (osim što nedostaje status „slobodan“)? Izgleda da ni to nije dovoljno, jer 25-godišnji rumunjski filmaš Andrei Dascalescu poslije naglog uspjeha ne staje sa planovima. Sto se nakon dolaska u Hrvatsku mota po glavi svestranog autora, pokušali smo otkriti u šetnji uz Mrežnicu...

Hrvatska je predivna, bio sam u Dubrovniku, Zagrebu, sada i u Karlovcu, mislim da ima veliki potencijal koji je prilično dobro valoriziran, za razliku od moje zemlje, koja ima velik, ali neiskorišteni potencijal. Čini mi se da je ovdje sve bolje organizirano, ljudi su upućeni.

Za promociju vlastite zemlje pokrenuo je festival u rodnom gradu. Ali od entuzijazma do vlastitog festivala dug je put... Karijeru sam počeo kao lokalna radio-zvijezda, zatim sam krenuo u filmsku školu zbog svoje strasti za zvukom i montažom. Tako sam počeo raditi na filmom. Osim toga, volio sam i fotografiju, odradio sam neke jako dobre poslove kao urednik i producent. Tada sam kupio kameru i tako počeo snimati vlastite filmove. Snimio sam jedan kratki koji je vrlo dobro primljen na festivalima, puno je proputovao.

Constantin i Elena napravili su prekratku...

Zatim sam snimio dokumentarni film Constantin i Elena, koji je dobio posebnu nagradu na Sarajevo film festivalu i na filmskom festivalu u Amsterdamu. Stoga sam posve neplanirano, igrajući se s kamerom, našao sebe u svijetu filma. Ljudima se svidjelo, bilo je vrlo uspješno, putovat ću u Koreju, Rusiju, Francusku, Čile. Radi se o mojoj baki i djedu, snimio sam kadrove za sebe, pokazao ljudima, a oni su rekli da sam prilično vješt i da su mi baka i djed predviđeni ljudi. Tako sam napravio film koji mi je promijenio život.

I vrata festivalu su otvorena...

Prvo izdanje festivala u mom rodnom gradu bilo je u siječnju. Volim svoj grad, mislim da je predivan, ali osjetio sam da treba neku vrstu "kontrole upravljanja"

jer ima neiskorištene prirodne i kulturne resurse, a festival bi mogao pridonijeti njihovoj promociji, što sam iskoristio kao dobar argument. Tako je sve počelo, bilo je uspješno, narednih godina bit će još veći.

Za festival ne postoje razlozi "protiv..."

S gledišta mog festivala, moj rodn grad je predivno mjesto gdje se ljudi iz različitih dijelova svijeta mogu družiti, upoznavati, sudjelovati na radionicama. Općenito za gradove domaćine festivali mnogo znače jer se nešto u gradu zbiva, to čini ljudi ponosnima i potiče mlade da se počnu baviti filmom.

Ocjena dosad vidjenog...

Prva projekcija bila je bolja nego što sam očekivao, uočio sam neke odlične filmove. Prerano je za generalni sud filmova u konkurenciji, ali mislim da ćemo uskoro još čuti za mnoge od ovih mladih autora.

Ipak, radje ne na brežuljke zapadne obale...

Mi nismo Hollywood, mi smo Balkanci i moramo uživati u toj razlici. Mislim da uistinu radimo bolje filmove. Prošao sam mnoge balkanske zemlje i sve ih volim, jer mi svemu pristupamo na vrlo osoban način, toplosti smo, senzibilniji, neiskvareni. Vjerojatno bi mi taj pristup nedostajao kad bi se preselio na zapad.

“A je to” Crash Team

Tour edukativnog karaktera - beyond the fest, danas je zašto u prostorijama tehničke službe. To su one prostorije u kojima je pogled na stage takav da u gledalištu može sjedit Barack Obama, a vi ćete i dalje biti usredotočeni na dvije muhe koja se vrzaju pozornicom. Takoder, to su prostorije u kojima se nalazi toliko različite opreme – kablova, računala, gumbića, da je za kompletno funkcioniranje ureda potrebno barem 10 ruku. Iako bi i samo to bilo dovoljno za atraktivnost tehničke službe, pozornost su na sebe privukli upravo u onom trenutku kad je jedan od tih deset

puta 5 prstiča pritisnuo krivu tipku i dogodio se gaf. Pa još jedan, pa još jedan. Ipak, tehnička služba dugogodišnjim iskustvom naučila je kategorizirati gafe u veće i manje, a prstiči tehničke službe biraju se komplikiranim postupkom, testovima i provjerama. Ipak, na kraju se sve svede na jednostavan zakon, prema riječima člana "A je to" teama: "Ako napravim veći gaf, Marija (Ratković, op.a.) mi otkine glavu." Budući da im je glava još uvijek na mjestu, sigurni smo da se veći gaf nije dogodio. Za prstiće nismo sigurni, jer su ruke, kao i uvijek, na sigurnom – u džepu.